

PS Ik hou van je hond

Lizzie Shane bij Boekeryj:

Kerstmis met een staartje
Er was eens een puppy
PS Ik hou van je hond

Lizzie Shane

PS Ik hou van je hond

Elinors ondeugende hond Dory doet alles om haar
baasje te koppelen aan haar jeugdliefde

Vertaald door Valérie Janssen

ISBN 978-90-225-9470-4
ISBN 978-94-023-1803-6 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *To All The Dogs I've Loved Before*
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Lizzie Shane
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekkerij bv, Amsterdam

Deze vertaling is tot stand gekomen in samenwerking met Grand Central Publishing, New York, New York, vs. Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor iedereen die gelooft dat de liefde
soms een tweede kans nodig heeft.

1

De knipperlichtrelatie van onze politiechef en een bepaalde bibliothecaresse staat nu al jarenlang in de 'uit'-stand. Verschillende ooggetuigen hebben echter gemeld dat ze hem afgelopen vrijdag op het plein met haar hond hebben zien spelen. Zouden de twee tortelduifjes het eindelijk hebben goedgemaakt?

Stadsnieuwsbrief Pine Hollow

Maandag 27 september

De hond was een verschrikkelijke lastpak. Op sommige dagen was Levi ervan overtuigd dat het dier speciaal op de wereld was gezet om zijn geestelijke rust te verstoren. En haar baasje was al geen haar beter.

Levi vervloekte het tweetal in gedachten, terwijl hij op een zonnige vrijdagmiddag over het plein van Pine Hollow achter de onruststoker aan rende. Het was de zoveelste keer. In de afgelopen negen maanden was hij veel te veel tijd kwijt geweest aan het najagen van de witte pluimstaart.

De bruin-wit gevlekte Australische herder racete zigzaggend tussen de hooibalen door, die daar waren neergezet voor het herfstfestival. Toen sprong het dier in het prieel en keek het met gretige ogen naar hem om.

Inschattingsfoutje, dacht Levi, maar hij hield zijn opmerking voor zichzelf. Hij weigerde zo iemand te worden die tegen een hond praatte alsof het dier hem begreep.

Hij liep haastig naar het trapje van het prieel om haar de weg te versperren. Sinds het eerste telefoontje over een uitgelopen hond afgelopen januari had hij zijn lesje wel geleerd. Het verduivelde beest was razendsnel, en als hij gewoon achter haar aan bleef lopen, zou hij haar nooit te pakken krijgen.

Alles draaide om de manier waarop hij haar benaderde. En vaak ook om de hondensnacks die hij in zijn Explorer had liggen, maar die waren al twee weken op, en hij was vergeten een nieuwe voorraad in te slaan van de snoepjes met leversmaak die ze het lekkerst vond.

‘Kom dan,’ zei Levi vleierend. Hij sloop langzaam dichterbij, met de riem – nóg iets wat hij tegenwoordig altijd in het dashboardkastje had liggen – achter zijn rug verstopt, zodat ze het ding niet zag.

De kleine Australische herder dook in elkaar en sloeg hem uitnodigend gade met haar verschillend gekleurde ogen. Haar staart zwiepte enthousiast heen en weer.

‘Brave meid,’ prevelde hij, met één hand zijwaarts uitgestoken om haar laatste ontsnappingsroute te blokkeren. Nog een paar centimeter.

‘Hoi, Levi!’ riep een opgewekte stem vanaf de overkant van het plein.

Levi reageerde niet. Hij wendde zijn blik zelfs geen seconde van de lastige hond af.

Daarom kon hij ook uitstekend zien dat ze zich opeens omdraaide en op de reling sprong. De reling waarvan hij had gedacht dat hij zo hoog was dat ze daar zonder aanloop nooit op zou kunnen komen. Hij dook op haar af, maar ze trippelde als een koorddanser over de reling tot ze buiten zijn bereik was. Toen een paal haar de weg versperde, lanceerde ze zichzelf

over de struiken heen en ging ze er in sneltreinvaart vandoor over het grasveldje midden op het plein.

Levi vloekte binnensmonds en holde het trapje van het prieel af om achter haar aan te gaan, maar de opgewekte stem hield hem tegen.

‘Ben je met Elinors hond aan het spelen?’ riep Linda Hilson, de grootste roddeltante van Pine Hollow, nieuwsgierig. ‘Zijn jullie weer bij elkaar?’

Het getoeter van een claxon trok zijn aandacht naar de straat, waar Elinors lastige viervoeter de auto’s bij elkaar probeerde te drijven. Tja, dat was ook wel te verwachten.

‘Nee,’ antwoordde Levi nijdig op beide vragen, terwijl hij naar de straat sprintte voordat de hond om het leven kon komen. Elinor en hij waren níét weer bij elkaar, en hij speelde óók niet met die vervelende hond van haar.

Aangezien Pine Hollow klein was voor een eigen afdeling van de dierenpolitie kwamen alle meldingen over dieren, van beren die afvalcontainers omvergooiden tot ontsnapte honden, binnen bij het reguliere politiebureau. En hoewel Levi twee parttimeagenten in dienst had, leek hij altijd degene te zijn die werd opgeroepen als de irritante herder van Elinor weer eens ergens rondzwierf.

Het zou al erg genoeg zijn geweest als het de eerste keer was. Of de tweede. Of zelfs de tiende. Maar de klachten over de hond die als een wilde door het stadje raasde, waren een bijna wekelijks terugkerend verschijnsel geworden nadat Elinor haar afgelopen Kerstmis had geadopteerd. In de zomer waren de meldingen opgehouden, omdat Elinor vrij had van haar werk als schoolbibliothecaresse en die verdraaide hond van haar zelf in de gaten kon houden, maar sinds het begin van het nieuwe schooljaar vorige maand kwamen ze weer met de regelmaat van de klok binnen.

Het was nog niet eens oktober en het stadje begon zich net op te maken voor het jaarlijkse herfstfestival. Nóg zo’n maand

als deze kon Levi er echt niet bij hebben. Elinor moest een manier zien te vinden om de vijfendertig kilo wegende haarbal binnen te houden.

Hij kwam net op tijd aan bij de straat die om het plein heen liep om te zien dat de lastpak in kwestie het steegje naast Magda's Bakery in rende.

'Mooi zo,' gromde Levi, die op een holletje de straat overstak om de hond in te sluiten. Het doodlopende steegje eindigde bij de achtergevel van de bakkerij, die grensde aan de achterkant van de historische Pine Hollow Inn, niet te verwarren met de Inn in Pine Hollow of de Inn of Pine Hollow.

Levi sloop het steegje in en liet zijn blik door de schaduw glijden om haar te zoeken. Hij had die staart toch écht om de hoek zien verdwijnen. Ze moest hier ergens zijn. Zelfs Dory de lastpak kon niet met één sprong over gebouwen van drie verdiepingen huppen. Maar het enige wat hij zag, waren de afvalcontainers die tegen de zijkant van het gebouw stonden... en een strook graffiti op de muur van het hotel die daar de vorige dag niet had gezeten.

Levi vloekte zacht, heel even afgeleid door deze nieuwe ontwikkeling in zijn andere hoofdpijndossier. Tijdens de zomermaanden had er een reeks diefstallen en licht vandalisme plaatsgevonden. Hij had gehoopt dat de hoogstwaarschijnlijk minderjarige daders het in het nieuwe schooljaar te druk zouden hebben met andere dingen, maar de verf die over de bakstenen muur van het historische pand was gespoten, bewees het tegendeel.

Pine Hollow was een rustig plaatsje. Hij had het afgelopen jaar slechts drie arrestaties hoeven uitvoeren, waaronder twee personen die dronken achter het stuur waren gekropen. Zijn werk bestond voornamelijk uit het aanhoren wat het stadje nodig had en oplossingen bedenken voordat de situatie kon verergeren. Dat was wat Elton, de vorige politiechef, hem altijd had voorgehouden en wat Levi probeerde na te streven. Het

voordeel, en tegelijkertijd ook het nadeel, van een klein stadje was dat iedereen zich altijd met iedereen bemoeide. Als hij zijn oren openhield, kwam hij zaken dus meestal te weten voordat ze echt uit de hand konden lopen. Meestal.

Dat maakte de keren dat hem het níét lukte extra frustrerend. En dus ook dingen zoals dit vandalisme, waarvan niemand enig idee leek te hebben wie erachter zat. Dit stadje was zijn verantwoordelijkheid en dat leverde hem regelmatig slapeloze nachten op.

Een van de afvalcontainers rammelde. Levi's blik verplaatste zich van de verf terug naar de huidige situatie. Hij liep om de container heen en stond opeens recht tegenover Elinors hond. Het dier keek vrolijk hijgend naar hem op, met haar oren recht naar voren en haar tong wapperend uit de zijkant van haar bek.

‘Heb je nou je zin?’ vroeg hij mopperend.

Ze kroop in elkaar, schoot in zithouding overeind en liet zich weer op haar buik zakken, met haar blik op zijn naderende gedaante gericht. Hij liet zijn handen losjes langs zijn lichaam bungelen, als een voetbalkeeper, klaar om op haar af te duiken als ze probeerde langs hem te schieten. Er was geen andere uitweg uit het steegje. Hier waren alleen de containers, de bakstenen muur en de achterdeur van Magda's bedrijf. Zolang Magda de deur niet opendeed om te zien wat de herrie veroorzaakte, was er niets aan de hand.

‘Rustig maar... kom maar...’ Hij stak een hand uit, en de hond huppelde blaffend opzij.

Dieper het steegje in.

‘Als jij die kant op wilt, dan gaan we die kant op. Het loopt daar dood,’ zei hij. Toen herinnerde hij zichzelf eraan dat hij niet met Elinors gestoorde hond wilde praten.

Ze tolde driemaal razendsnel in het rond, steeds verder bij hem vandaan.

‘Ga nou maar gewoon mee. Je komt hier toch niet weg...’

Ze keek hem met een schuine kop aan en schonk hem zo'n blik dat hij bijna durfde te zweren dat ze zijn opmerking als een uitdaging opvatte. Toen racete ze op de dichte deur af. Levi ging rechtop staan en vond het niet nodig om meteen achter haar aan te rennen. Ze kon nergens naartoe. Honden konden immers geen deuren openmaken.

Ze ging op haar achterpoten staan en duwde met haar voorpoten het handvat naar beneden.

Serius?

De dagschoot trok zich terug uit de opening en de deur zwaaide een stukje open.

'Nee, nee, nee!' Levi sprong op haar af, maar Elinors duivelse huisdier had haar snoet al in de kier gewurmd en duwde de deur ver genoeg open om erdoorheen te kunnen hollen.

Levi weerstond de verleiding om luidkeels te brullen van frustratie, smet de deur wijder open en stormde het gedeelte van Magda's bakkerij in waar alleen het personeel mocht komen: dwars door de droge opslagruimte achter de witte pluimstaart aan de keuken in en naar het winkelgedeelte aan de voorkant.

'Levi, wat doe je nou, verdorie?' gilte Magda toen hij de zaak instormde, in achtervolging van de ongehoorzame Australische herder.

'Sorry.' Hij slalomde om de toonbank heen.

'Waarom laat je een hond los in mijn bakkerij?' Magda versperde hem met vlammeende ogen de weg. 'Heeft Mac je soms opgehitst? Als hij het maar niet waagt om de voedsel- en warenautoriteit op me af te sturen.'

'Is dat de hond van Elinor Rodriguez?' vroeg Gayle Danvers, die met één hand de winkeldeur openhield.

'Niet naar buiten laten!' schreeuwde Levi, maar het was al te laat. De lastpak was al langs mevrouw Danvers het plein weer op gedenderd.

Levi riep een verontschuldiging naar alle aanwezigen in de

winkel, minderde respectvol vaart toen hij langs mevrouw Danvers kwam en zette het vervolgens weer op een lopen, want hij zag een pluk bruin-witte vacht verdwijnen tussen de rekwisieten voor het oogstfeest, die over het plein verspreid lagen.

Bewoners sloegen hem met een geamuseerd gezicht gade. Hij had Elinors hond inmiddels al tientallen keren achternagezeten, maar tot voor kort had ze meestal minder drukke wijken uitgezocht. Hij had haar vaker in Elinors eigen woonwijk of in de buurt van de school aangetroffen dan hij kon tellen, vermoedelijk op zoek naar haar baasje. Ze had tweemaal rondgehangen bij hondenopvang Furry Friends, waar ze een paar weken had gewoond totdat Elinor haar adopteerde. En eenmaal had hij haar zelfs zien ronddartelen bij de oude molen, een halve ruïne net buiten de stad die onveilig was voor iedereen, mens én hond, ook al vonden toeristen het geweldig om foto's te maken bij de afbrokkelende stenen. Dit was pas haar tweede bezoekje aan het plein.

En hopelijk ook haar laatste.

Als Elinor geen manier kon bedenken om haar op te sluiten, zou hij het zelf moeten doen. Hij had een lege gevangeniscel. Eens kijken of ze die deur ook open zou krijgen.

Levi zag op slechts een paar meter bij hem vandaan een witte schicht tussen de hooibalen door vliegen en maakte een wilde, wanhopige duik. Hij kwam op zijn buik op een baal hooi terecht, met zijn armen voor zich uitgestrekt. Het leverde hem echter geen hond op, alleen wat vacht die langs zijn vingertoppen streek.

‘Wat doe jij daar?’

Levi nam in stilte afscheid van de laatste flarden van zijn waardigheid en keek op, recht in twee paar nieuwsgierige elfjarige ogen. Astrid Williams en Kimber Kwan. Dan was de school dus uit. Dat hield in dat hij al minstens een half uur op jacht was naar Elinors verschrikkelijke hond. Toen de eerste

melding over een loslopende hond binnenkwam was het nog te vroeg geweest om Elinor te bellen en haar op te dragen die akelige druktemaker van haar zelf te pakken te krijgen.

‘Astrid, Kimber.’ Levi stond op en klopte wat losse strootjes van zijn uniform. ‘Ik probeer een loslopende hond te vangen,’ zei hij. In gedachten probeerde hij uit te rekenen hoe groot de kans was dat zijn vrienden dit níét te horen zouden krijgen en hem er de komende maand níét mee zouden pesten tijdens hun pokeravondjes.

Aangezien Ben Astrids oom en voogd was, schatte hij die kans niet erg groot in.

Astrid nam hem met een schuin hoofd op en fronste haar wenkbrauwen, alsof hij iets onbegrijpelijks had gezegd. ‘Be-doel je Dory? Waarom roep je haar niet gewoon?’

‘Dat heb ik geprobeerd,’ legde hij uit. Het lukte hem zijn kalmte te bewaren en zijn frustratie voor zich te houden. ‘Ze denkt dat we pakkertje aan het spelen zijn.’

Astrid knikte met een wijs gezicht. ‘Dat doet ze altijd,’ zei ze. ‘Tante Elinor zei dat de truc is om haar met iets lekkers te verleiden. Of met een spelletje dat ze nóg leuker vindt.’ Het meisje draaide zich om naar Dory, die van achter een hooibaal naar hen zat te gluren. ‘Dory, wil je de bal?’ vroeg ze met een hoog stemmetje, en ze balde haar hand alsof ze een onzichtbare bal vasthield.

De hond holde onmiddellijk vanuit haar schuilplek naar haar toe en ging heel lief bij Astrids voeten zitten, met haar blik op de niet-bestaande bal in Astrids hand gericht.

‘Dat meen je niet,’ mompelde Levi, maar hij liet er geen gras over groeien en maakte de riem vast aan Dory’s halsband nu de hond nog steeds gebiologeerd naar de zogenaamde bal staarde. Astrid bood Dory de ‘bal’ aan en de hond likte haar lege hand. Intussen deed Levi zijn uiterste best om het niet al te zwaar op te nemen dat een elfjarig meisje hem zojuist in nog geen twee minuten te slim af was geweest. Het ego werd sowie-

so overschat. Hij had tenminste eindelijk die vervelende hond onder controle.

Nu moest hij haar alleen nog terugbrengen naar zijn ex-verloofde en proberen de vrouw die al drie jaar woedend op hem was over te halen om hem een plezier te doen en haar hond op te sluiten wanneer ze naar haar werk ging.

Hoe moeilijk kon dat nou zijn?

2

Niemand weet precies waarom de politiechef en de bibliothecaresse drie jaar geleden hun verloving hebben verbroken, maar veel bewoners van Pine Hollow hopen dat dit een teken is dat ons favoriete paar binnenkort opnieuw voor het altaar zal staan.

Stadsnieuwsbrief Pine Hollow
Maandag 27 september

Dat ze in hetzelfde kleine plaatsje woonde als haar ex-verloofde had als keerzijde dat het vrijwel onmogelijk was om te voorkomen dat ze hem tegen het lijf liep. Al helemaal omdat haar ex de politiechef was en het niet kon laten om zijn neus in andermans zaken te steken. En dan vooral die van haar.

Elinor kreunde toen ze haar straat inreed en op haar oprit de maar al te bekende zwarte Explorer zag staan, met op het portier het logo van de politie van Pine Hollow, glinsterend in de zon.

Het was juist zo'n goede dag geweest.

Of eigenlijk was het een ontzettend akelige dag geweest, waarop ze haar goede humeur uit alle macht had geprobeerd vast te houden.

Om te beginnen was ze wakker geworden met hoofdpijn. Vervolgens had Jeremiah Svec, die er kennelijk trots op was

om de clown van de klas te zijn, die ochtend uitgekozen om tijdens het voorschoolse warmeontbijtprogramma zijn sinaas-appelsap over haar schoenen uit te gieten. Ze wist vrij zeker dat het met opzet was gebeurd, maar deed alsof ze geloofde dat het een ongelukje was, ook al moest ze zich de rest van de dag op soppende voeten door de lessen heen slaan.

Omdat de wet van Murphy levend en wel was, was er niet al te ver bij de school vandaan een beer gezien. Uit overdreven voorzorg was de pauze naar de gymzaal verplaatst, waar de kinderen hun energie duidelijk minder goed kwijt hadden gekund dan buiten, want Elinor was de hele dag bezig geweest met het handhaven van de bibliotheekregels tegen rennen en schreeuwen, terwijl ze hun veel liever liefde voor het geschreven woord had bijgebracht.

Ze hield van haar werk, maar zelfs op een goede dag was het een ware uitputtingsslag, en ze schaamde zich een beetje voor de enorme opluchting die ze voelde omdat ze vandaag niet stond ingeroosterd voor het naschoolse programma en dus gewoon naar huis kon.

Uiteraard hing haar jongste zus meteen aan de telefoon toen ze haar mobiel uit haar bureau haalde en het geluid aanzette. Het was alsof Charlotte een verborgen camera op Elinor had gericht die haar tot op de seconde nauwkeurig liet weten wanneer ze iets van haar kon vragen.

Ze had gewoon de voicemail moeten laten aanspringen. Aangezien haar zus belde in plaats van een appje te sturen, had ze kunnen weten dat Charlotte haar om een gunst wilde vragen. En toch had ze opgenomen. En was ze meteen bezweken voor het vleiende ‘de allerliefste van alle zussen’.

Daarom was ze niet rechtstreeks naar huis gegaan, maar was ze eerst naar Magda’s Bakery gereden om de cupcakes op te halen, letterlijk de enige taak die Charlotte toebedeeld had gekregen voor het feestje van die avond.

Het verkeer rond het plein was chaotisch geweest, dankzij

de vele weekendtoeristen die voor de herfstbladerenpracht naar Vermont waren gekomen en zich vergaapten aan het schilderachtige stadje. Een van de nadelen die kleefden aan het leven in het schattige Pine Hollow. Elinor moest haar auto zo ver bij Magda's winkel vandaan parkeren dat ze net zo goed vanaf de school had kunnen lopen, maar ze onderdrukte haar ergernis en liep op haar nog altijd klamme schoenen naar het snoezige bakkerszaakje om de lekkernijen op te halen.

Het was Anne's Dag, een feestdag die alleen in haar familie werd gevierd, en ze was vastbesloten om vrolijk te zijn. Het enige wat ze nodig had om haar humeur te herstellen, was vijf minuten met die schat van een hond van haar en een goed boek.

Maar omdat de wet van Murphy haar leven nu eenmaal regeerde, stond Levi uiteraard op haar oprit te wachten.

Als een man na een jarenlange verloving aankondigde dat hij niet met je wilde trouwen, zou hij op zijn minst het fatsoen moeten hebben om de stad te verlaten. Maar nee. Levi niet. Hij was in een blokhut op het terrein van de oude Keller getrokken en bleef zo een onheilspellende aanwezigheid in haar leven.

Maar hij maakte er geen gewoonte van om zonder aanleiding bij haar langs te komen.

Elinor zette haar auto stil naast die van hem, en de reden van zijn aanwezigheid bonkte tegen het passagiersraampje van de Explorer, blaffend van blijdschap omdat Elinor thuis was.

Dory.

De hond hoorde in het huis te zitten wanneer Elinor op haar werk was, maar leek altijd weer een nieuwe manier te vinden om te ontsnappen.

Elinor zette de motor uit en nam even de tijd om het elastiekje uit haar haren te trekken, die nu als een dikke, lange donkerbruine sluier over haar schouders vielen. Dat duurde maar even, want ze streek ze meteen met haar handen naar achteren en bond ze bij elkaar in haar gebruikelijke paarden-

staart, een gewoonte waar Levi haar altijd mee had geplaagd, omdat ze dat volgens hem alleen maar deed als ze zichzelf tot kalmte wilde manen, en dan keek hij haar met een veelbetekende blik in zijn glinsterende grijze ogen aan.

‘Dit is een goede dag,’ zei ze tegen zichzelf. Ze verjoeg de herinnering en focuste zich op Anne. Toen pakte ze de cupcakes en stapte ze uit de auto.

Ze hoorde Levi’s portier knarsend opengaan en wierp automatisch een blik op het huis, op zoek naar sporen van Dory’s recente uitbraak, maar aan de voorkant stonden geen deuren of ramen open. Deze keer moest ze aan de achterkant zijn ontsnapt.

Levi liep ongehaast om de voorkant van zijn auto heen en liet zijn ergernis als een ontastbare golf voor zich uit rollen. In zijn ene hand had hij de riem, en Dory stuitte naar Elinor toe, enthousiast en belachelijk trots op zichzelf.

Elinor zette de doos van de bakkerij snel op haar motorkap, zodat de cupcakes niet alle kanten op zouden vliegen wanneer Dory haar bereikte.

Het was geen vervelende hond. Elinor zou zelfs bij hoog en bij laag hebben gezworen dat ze de allerliefste hond op de wereld was. Alleen bedacht Dory steeds weer nieuwe manieren om naar buiten te komen, wat Elinor ook deed om haar daarvan te weerhouden. De enige sloten die haar tegen leken te kunnen houden, waren hangsloten, dus had Elinor geprobeerd Dory in haar bench op te sluiten. Dat leek een succes tot ze een week later thuiskwam. Het hangslot hing nog steeds aan het deurtje van de bench dat via de scharnieren was verwijderd en achteloos op de keukenvloer was achtergelaten.

Ze wist vrij zeker dat Dory die dag via een raam op de eerste verdieping was weggekomen. Een van haar burens had gemeld haar op het dak te hebben gezien.

Ze wist op een of andere manier telkens weer te ontsnappen.

En Levi was degene die haar altijd weer leek te vinden. En die haar elke keer terugbracht met dezelfde afkeurende frons in zijn voorhoofd.

Niet dat die frons met het blote oog te zien was. Levi was een expert op het gebied van nietszeggende blikken. Maar Elinor kende hem al sinds hun zevende. Ze had hem altijd kunnen doorgronden.

Hij was een binnenvetter. Dat had haar al sinds hun kindertijd geïntrigeerd. Ze vond zijn zwijgzaamheid fascinerend. Ze was ontzettend benieuwd naar wat hij precies dacht, juist omdat hij zo weinig zei. Haar eigen legpuzzel.

Op haar dertiende had ze hele dagboeken volgeschreven met bespiegelingen over elke trilling van zijn wimpers.

Hij was toen een slungel geweest, lang voor zijn leeftijd en zo mager dat het leek alsof een stevige bries hem omver kon blazen. Die zwijgzaamheid had hij toen ook al gehad. Een stille intensiteit. Hij had haar altijd geïntrigeerd. Niemand wist haar zo te intrigeren als Levi Jackson.

In de periode dat zij aan een universiteit in een andere stad studeerde, was hij gespierder geworden, zodat zijn brede schouders eindelijk bij zijn lengte pasten. Toen ze na haar studie terugkwam, was hij zo sexy geweest dat het zelfs een beetje intimiderend was. Andere meisjes zagen hem opeens ook staan. Ze hadden bewonderend naar zijn spierballen gestaard, gezwijmeld over zijn opvallende lichtgrijze ogen en het uniform dat hem zo goed stond. Maar hij was nog steeds háár Levi geweest en ze hadden hun vriendschap vrij gemakkelijk weer opgepakt. En later ook hun meer dan alleen vriendschappelijke band.

Ze had zich in die tijd best zelfgenoegzaam gevoeld. Bezitterig en trots, omdat zij hem al had uitverkoren voordat hij een lekker ding was geworden.

Nu was die sexy uitstraling als zout in de wonde. Hij zou er geen enkele moeite mee hebben om iemand te vinden die haar

plaats innam, en al helemaal niet als hij een nieuw meisje tracteerde op de trage, veelzeggende blik die hij vroeger voor Elinor bewaarde.

Die blik kwam bij lange na niet in de buurt van de blik die hij haar nu toewierp.

Levi keek haar recht aan met een uitdrukingsloze blik en was overduidelijk razend.

‘Ik weet het. Sorry,’ zei Elinor, om de preek voor te zijn die ze in zijn ogen zag broeien. Ze knielde neer naast de kleine herder die alle kanten op kronkelde om te tonen hoe blij ze was dat ze weer bij elkaar waren. ‘Ik weet echt niet hoe het haar lukt om telkens weer te ontsnappen.’

De bleke, bijna zilverkleurige ogen die ze ooit de allermooiste van de hele wereld had gevonden, bleven kil en hard. ‘Ik ben niet van plan nóg een heel schooljaar achter die hond van jou aan te rennen, Elinor. Je zult echt een manier moeten bedenken om haar binnen te houden.’

‘Dat probeer ik heus wel.’

‘Dan zul je beter je best moeten doen. Ik heb wel wat anders te doen dan jouw hond vangen.’

‘O, stond mevrouw Glenn soms weer dubbelgeparkeerd? Daar moet je meteen werk van maken, anders komen we hier straks om in de criminaliteit.’

De sarcastische opmerking schoot onbeheerst uit haar mond en ze kreeg er onmiddellijk spijt van. Ze wist dat zijn werk belangrijk was. Ze wist dat hij om het stadje gaf en alles deed wat in zijn vermogen lag om van Pine Hollow een fijne plek te maken om te wonen, maar het viel niet mee zich daarop te focussen zolang ze zo vreselijk kwaad op hem was.

Soms gingen er weken of zelfs maanden voorbij waarin ze er geen last van had, maar dan... béng. Opeens kwam alles terug. De boosheid lag altijd vlak onder de oppervlakte. Sluimerend, maar klaar om elk moment weer op te laaien. Hij was haar steun en toeverlaat geweest, de liefde van haar leven, tot-

dat hij achteloos haar hart had gebroken en zonder verklaring was vertrokken. Een beetje boosheid was niet meer dan terecht.

Ze stak haar hand uit naar de riem, maar Levi draaide zijn lichaam half van haar af zodat ze er niet bij kon.

‘Ik meen het, Elinor. Pas op dat ik haar niet bij je weg moet halen.’

‘Dat zou je nooit doen.’

Hij zuchtte. ‘Nee, dat klopt,’ gaf hij toe. ‘Maar als er nog meer klachten komen, zal ik je wel een boete moeten geven. Vandaag is ze dwars door Magda’s bakkerij gehold. Als ze iets had vernield –’

‘Dan zou Magda me dat heus wel laten weten.’ Ze keek er een beetje van op dat ze niets over Dory’s uitstapje had gehoord toen ze de cupcakes ophaalde, maar de bakkerij had stampvol gezeten, vooral met mensen van buiten de stad. De herfstkleuren waren tenslotte doorgebroken. Magda had haar blik opgevangen en de cupcakes overhandigd die Charlotte van tevoren had besteld, zonder het gesprek te onderbreken dat ze voerde met de toerist die vooraan in de rij stond.

‘Zorg er gewoon voor dat je haar binnenhoudt,’ zei Levi grommend met zijn zware, schorre stem.

‘Dat zal ik doen.’

Ze had heus haar best gedaan, maar ze bleek de hondenversie te hebben geadopteerd van Ethan Hunt uit *Mission: Impossible*. Of Angus MacGyver, verdorie.

Elinor stak nogmaals haar hand uit naar de riem. Na een paar tellen liet Levi hem los en deed hij een stap naar achteren. Zijn ogen gleden langs haar om de situatie op te nemen en er ontging hem niets. Uiteindelijk bleef zijn blik rusten op de enorme doos van Magda die ze op de motorkap van haar auto had neergezet. Veel te veel cupcakes voor één persoon.

‘Die zijn voor Anne,’ hoorde Elinor zichzelf uitleggen, ook al was ze hem geen enkele verklaring verschuldigd.

Er laaide waakzaamheid op in zijn ogen, een vraag die zijn aandacht verscherpte, en Elinor begreep dat ze de fout in was gegaan. Hij was gek op haar zussen. Hij maakte zich zorgen om haar zussen. Hij was altijd ontzettend beschermend geweest tegenover Anne en Charlotte. Dat was ook een van de redenen dat ze hem nooit helemaal kon haten. Het zou veel gemakkelijker zijn als ze hem gewoon intens kon haten.

‘Vijf jaar kankervrij,’ zei Elinor. De beginnende bezorgdheid in zijn ogen maakte onmiddellijk plaats voor opluchting. ‘Dat vieren we vanavond. Alleen met de familie,’ voegde ze er haastig aan toe, voordat ze hem kon uitnodigen. Ze waren samen geweest tijdens Annes ziekte, inclusief de vreselijke terugkeer nadat ze bijna twee jaar kankervrij was geweest, maar dat gaf hem niet het recht om deze mijlpaal met hen mee te komen vieren. Dat recht had hij opgegeven toen hij haar halverwege het plannen van de bruiloft had gedumpte.

Hij keek achterom naar zijn Explorer. ‘Dan zal ik maar eens gaan.’

‘Dat lijkt me een goed plan.’

Nu Levi de riem niet langer vasthad, leek Dory opeens te hebben besloten dat ze vreselijk graag aandacht van hem wilde hebben en ze stootte een kort gezelligheidsblafje uit. Haar tweekleurige ogen staarden ingespannen naar Levi en haar poten stonden schrap in een half gehurkte houding, klaar voor welk spelletje dan ook. Hij beantwoordde haar uitnodiging met een nijdige blik.

‘Wist je dat ze deuren open kan maken?’ vroeg hij korzelig, alsof Elinor haar dat expres had aangeleerd om hem te pesten.

‘Ja, dat weet ik. Toen ik haar uit de opvang haalde stond ze daar bekend als de ontsnappingskunstenaar. Ze bevrijdde de andere honden altijd om met ze te spelen.’

‘Ally heeft tegenwoordig ook een dagopvang voor honden,’ merkte Levi op.

‘Dat weet ik.’ Ze wist ook dat ze het zich met het salaris van schoolbibliothecaresse niet kon veroorloven om iemand te betalen om elke dag op Dory te passen. Ze had nu al de grootste moeite om de hypotheek te betalen voor het huis dat ze had gekocht toen ze nog dacht dat Levi en zij daar een lang en gelukkig leven tegemoetgingen.

Charlotte had een paar jaar bij haar ingewoond en dat had geholpen met de rekeningen, ook al waren ze horendol van elkaar geworden. Maar Charlotte was vorig jaar naar een van de ecovriendelijke appartementen bij het skiresort verhuisd en sindsdien zat Elinor krap bij kas. Misschien moest ze op zoek naar een nieuwe huisgenoot.

‘Ik bedenk wel iets,’ zei ze ferm, met een afwerende blik in haar ogen om Levi eraan te herinneren dat hij haar problemen niet langer hoefde op te lossen, hoe graag hij ook de redder van het hele heelal speelde.

Hij knikte kort. ‘Oké,’ prevelde hij. Toen liep hij eindelijk naar zijn SUV.

Dory jankte. Elinor legde een hand op haar kop en streekte haar zijdezachte oren. ‘Hij is geen vriend van ons,’ zei ze tegen Dory zodra het portier van de Explorer krakend was dichtgeslagen. Levi startte de motor, leunde met zijn ene pols op het stuur en keek nog eenmaal naar Elinor. Toen zette hij de auto in de eerste versnelling en reed hij achteruit haar oprit af. Ze keek hem na, turend naar de achterbumper van de man van wie ze op haar vijftiende al overtuigd was geweest dat hij de liefde van haar leven was.

Maar ja, dat was in de tijd dat ze *Titanic* de meest romantische film ooit had gevonden. Het was wel duidelijk dat ze een dwaas kind was geweest.

Ze keek omlaag naar Dory en de lieve schat keek haar met diepe aanbidding aan. ‘Zeg, onruststoker. Wat moet ik nou toch met jou beginnen?’